

ме—дори до она часъ, кога-то люта смръть му подкоси нозѣ-ти. Той умрѣ на рѣцѣ-тѣ ми!» — Драганъ ѣж слушалъ съ истинско удоволствиѣ. Той купувалъ отъ неѣж Цвѣтаниѣ-тѣ работѣ, и всякога искалъ да плаща десять пѣти по-скѣпо отъ колко-то тя искала; нѣ баба-та никога не рачила да земе повече.

Така измениѣлы пѣколко седмицы. Веднаѣж еднѣж вечеръ Драганъ много чякалъ своѣж Цвѣтанѣ. Най сѣтнѣ тя дошла, нѣ така угрыжена, что-то той ся уплашилъ; очи-ты ѣ были почервенѣлы отъ плачь.

—Цвѣтано! Цвѣтано! Что ти е, что ти станѣж?

—Охъ брате! азъ съмъ плакала!

—Зачто? что е това?

—Трѣбува да ти кажѣж всичко. Исака ми сынѣ-тѣ на единѣж имотенѣ селаченинѣ отъ близно-то село; Майка иска да го земѣж.

—И ты пристаяшь ли?

—Охъ изгоро! какъ и пыташь за това? Жялѣж майкѣж си, ты плаче и казва, че и не желанѣж мира, че ще ся мѣчи на смрътнѣй си чясъ, ако мя нежени на животѣ. О мале! ты не знаешь, какъ азъ си имамъ драгъ другарѣ!

Драганъ либилъ Цвѣтанѣ, и казвалъ ѣ, че нейна-та честь му е най-драгоценна отъ всичко на свѣта; че по майчинѣ-тѣ ѣ смръть щялъ да ѣж прибере у дома си да живѣе съ неѣж нераздѣлно, и въ село и въ гѣстѣ горѣ, като у рай.

При всичко това ты не можешь да бѣдешь мой мѣжъ! рѣкла Цвѣтана съ тихѣ въздышкѣж.

—Зачто?

—Азъ съмъ селаченка.

—Ты мя докачяшь; за прѣтеля ты отъ всичко най драгоценно е душа чувствителна, душа невинна — и Цвѣтана бы-ще ми най-близна до срдце.